

chlorură de mercură prefațe oxidul galben în oxichlorură negră pe cind nu lăscrează asupra oxidului roșu.

Oxidul de mercură este șporos și în apă; disoluția încrucișată șiropălită de violete; încălzit la o temperatură puțină înlătură, acest oxidă ia o față brăzătoare mai de tot neagră, dar încă încrucișată să primitivă prin răcire; către 400° , se descompune în oxigen și în mercură.

Acest oxidă trebuie să fie oxidantă destulă de energetic: deoarece cind se încălzește cu sulfă; transformă chlorul în acidă hypochlorosă, și acidul sulfosă în acidă sulfică.

Lămina în descompunere încetă, deraže dintr-oarecare oxigenă; și lă adăuga iap în stape metalice.

Oxidul roșu de mercură slăjește în medicina; întră în compozitia mai multor pomade întrebuințate mai cu seamă în boalile de ochi.

AZOTURU DE MERCURU. $Hg^3Az.$

Azoturul de mercură s'a descompus în D. Plantamour. Se dobândește săpunind în timp de mai multe ore la infuzie cu gază de ammoniacă oxidul de mercură preparat pe calde și mediu.

Cind acest oxidă este satrat de ammoniacă la temperatură ordinată, se încălzește la 130° într-o baie de ulei, săpunindu-l în același timp la infuzie cu vaporii repeziciuni de ammoniacă. Trebuie să urmeze derulația de ammoniacă pînă cind să nu se mai deraže apă.

Azoturul de mercură preparat astfel nu este de tot sărat: rechină tot dăuna oarecare cantitate de oxidă de mercură; spre a-l cărău, se spală cu acidă azotată prea întinsă, care nu dissolvă decât oxidul de mercură.

Azoturul de mercură este o pulbere brăzătoare încisă; cind se încălzește, atenție sălăpătă cu o mare violeță; deoarece asemenea prin ciocnetea ciocană și prin contactul cu acidul sulfic concentrat; acid azotică, chlorhydrică și sulfică întinându-se în dissoluție formând săruri de mercură și săruri ammoniacale.